

relt ikke medvirker til udrejsen eller udsendelse af landet.

Henvisningen i den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 6, til de mindre indgribende foranstaltninger vil normalt betyde, at frihedsberøvelse efter bestemmelsen først vil blive relevant sidst i den foreslåede nye procedure for udsendelse af afviste asylansøgere. Bestemmelsen vil dog kunne anvendes tidligere i den foreslåede nye procedure for udsendelse af afviste asylansøgere, hvis det efter en konkret vurdering skønnes nødvendigt at frihedsberøve udlændingen for at sikre den pågældendes medvirken til udrejsen eller udsendelsen, fordi det vil være nytteløst at anvende de mindre indgribende foranstaltninger, der er et led i den nye procedure.

Det er ikke hensigten med den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 6, at alle afviste asylansøgere, der ikke medvirker til udrejsen eller en udsendelse af landet, og som er pålagt meldepligt, indkvarteret i Center Sandholm og omfattet af madkasseordningen, skal frihedsberøves.

Det vil således bero på en konkret vurdering, om politiet finder, at frihedsberøvelse vil kunne motivere udlændingen til at medvirke til udrejsen. Er dette ikke tilfældet, skal politiet ikke iværksætte frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 6.

Frihedsberøvelsen skal ophøre, når udlændingen medvirker til udrejsen eller udsendelse af landet på en sådan måde, at denne kan gennemføres, eller når det i øvrigt ikke længere beror på udlændingens forhold, at udrejsen eller udsendelsen ikke kan gennemføres.

Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren træffer afgørelse om frihedsberøvelse efter de foreslåede bestemmelser i § 36, stk. 5 og 6, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, 2. pkt.

Politiets afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, 6. pkt.

Efter udlændingelovens § 37, stk. 1, skal en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, fremstilles for retten inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse, medmindre den pågældende forinden løslades. Retten tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse.

Hvis en asylansøger er udvist ved endelig dom, afgøres det efter udlændingelovens § 35, stk. 2, om den pågældende kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Til nr. 13

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., skal en udlænding, hvis politiet drager omsorg for den pågældendes udrejse, meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig legitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan i den forbindelse på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke til sin udrejse af landet, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation, eller at udlændingens fingeraftryk kan videregives til hjemlandets eller et andet lands repræsentation, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40, stk. 3, 2. pkt.

Efter den foreslåede affattelse af § 40, stk. 3, 2. pkt., vil politiets adgang til at videregive fingeraftryk af en udlænding til hjemlandets eller et andet lands repræsentation i forbindelse med politiets bestræbelser på at udsende den pågældende ikke længere være omfattet af bestemmelsen.

Politiets adgang til videregivelse af fingeraftryk til hjemlandets eller et andet lands repræsentation foreslås således flyttet til den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 9, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 17. I den forbindelse foreslås kravet om retskendelse i forbindelse med politiets videregivelse af udlændingens fingeraftryk til hjemlandets eller et andet lands repræsentation ophævet.

Det findes retssikkerhedsmæssigt ubetænkeligt at ophæve kravet om retskendelse i forbindelse med videregivelse af fingeraftryk til hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Det bemærkes i den forbindelse, at de øvrige bestemmelser i udlændingeloven vedrørende politiets muligheder for elektronisk eller manuelt at sammenholde og videregive fingeraftryk ikke indeholder krav om retskendelse. Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 9, kan politiet således i forbindelse med behandlingen af udlændingessager videregive fingeraftryk til udenlandske udlændingemyndigheder uden retskendelse og uden samtykke fra udlændingen. Det bemærkes endvidere, at Rigspolitiet har oplyst, at politiet i praksis ikke har problemer med at opnå rettens tilladelse til videregivelse af fingeraftryk, og at kravet om retskendelse således alene vurderes at være et sagsforlængende skridt. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 5.

Endvidere bemærkes, at de betingelser, som retten i dag tager stilling til, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 5, er af begrænset skønmæssig karakter. Det findes derfor ubetænkeligt at undlade at kræve retskendelse, men i stedet lade poli-